

Κυριακή 24η Ἰουλίου 2022

Κυριακή ΣΤ' Ματθαίου.

(Μτθ. 9, 1 – 8).

*«θάρσει, τέκνον· ἀφέωνταί σοι αἱ
ἀμαρτίαι σου» (Μτθ. 9, 2).*

Ὁ Θεάνθρωπος σήμερα ἔρχεται στήν Καπερναοῦμ. Στήν πόλη αὐτή συναντάει τόν πόνο, τή θλίψη, τήν ἀνθρώπινη δυστυχία, τήν ἀδιόρθωτη ἀμαρτία. Κάποιοι ἄνθρωποι Τοῦ προσάγουν ἕναν κατάκοιτο πάνω στό κρεβάτι τῆς ἀσθένειας. Ὁ Κύριος, βλέποντας τήν πίστη στήν καρδιά τους, τή θυσιαστική ἀγάπη καί τήν ἐλπίδα στά μάτια τους, λέγει στόν ἴδιο τόν παράλυτο: «θάρσει, τέκνον· ἀφέωνταί σοι αἱ ἀμαρτίαι σου».

Ἡ ἀμαρτία εἶναι πηγή κάθε πνευματικῆς ἀναπηρίας. Ὄταν ὁ ἄνθρωπος ἀπομακρύνεται ἀπό τόν Θεό, τότε ἀπομακρύνεται ἀπό τήν

ἀληθινή ζωή. Μακριά ἀπό τόν Θεό παραμονεύει ὁ θάνατος, ἡ κάθε μορφῆς ἀγκύλωση, ἡ φθορά καί ἡ μιζέρια τοῦ πνεύματος καί τοῦ σώματος. Αὐτή τή μιζέρια συναντάει σήμερα ὁ Χριστός στήν «ἰδίαν πόλιν» Του. Εἶναι ἡ μιζέρια πού κάνει τόν ἄνθρωπο προκατειλημμένο, ἐσωτερικά στεῖρο, μονόχρωτο, γεμάτο ἀπό παρωπίδες. Μακριά ἀπό τόν Θεό ὁ ἄνθρωπος κολλάει σέ ἀπόψεις πού τοῦ παρέχουν ἐπίπλαστη συναισθηματική ἀσφάλεια, σέ κανόνες καί καθωσπρεπισμούς πού τοῦ φτιάχνουν μία ἐξωτερική βιτρίνα, χωρίς ὅμως νά τοῦ τακτοποιοῦν τήν ἐσωτερική ἀκαταστασία.

Ἡ πηγή κάθε ἐσωτερικῆς ἀναστάτωσης εἶναι ἡ ἁμαρτία. Ἡ ἁμαρτία χωρίζει ἀπό τόν Θεό. Ὁ χωρισμός ἀπό τόν Θεό φέρνει σύγχυση στόν νοῦ. Ὁ ἐκτός Θεοῦ ἄνθρωπος γίνεται ἢ ἀνήμερο θηρίο ἢ ἀνόητο θύμα. Ὁ συγχυσμένος νοῦς δέν μπορεῖ νά διακρίνει τό σωστό ἀπό τό λάθος, τό σημαντικό ἀπό τό ἀνόητο, τό θεϊκό ἀπό τό δαιμονικό, τήν πίστη ἀπό τή θρησκευτική ἀληθινή εὐσέβεια ἀπό τήν κάλπικη

ὑποκρισία. Ὁ ξεκομμένος ἀπό τόν Θεό ἄνθρωπος σκανδαλίζεται ὅταν συναντάει τόν Ἰησοῦ. Σκανδαλίζεται ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Ἰησοῦ, ἀπό τή μεγαλοθυμία Του, ἀπό τή φιλανθρωπία Του. Σκανδαλίζεται ὅταν βλέπει ἕναν Θεό νά συγκαταβαίνει καί νά ἀγκαλιάζει τόν ἁμαρτωλό, νά τοῦ σβήνει τά λάθη, νά τόν ἀναπλάθει καί νά τόν κάνει χαρούμενο. Ὁ ἄνθρωπος πού ἔχασε τόν Θεό ἔχασε καί τήν ἀνθρωπιά του. Δέν ἀντέχει τήν εὐτυχία τοῦ διπλανοῦ του. Δέν ἐπιθυμεῖ τή χαρά τοῦ ἄλλου. Δέν θέλει τήν ἀποκατάσταση τοῦ ἄλλου. Ἄνθρωποι πού ἔχασαν τόν Θεό ἦταν οἱ γραμματεῖς πού σκανδαλίστηκαν ἀπό τή θεραπεία τοῦ παράλυτου στήν Καπερναοῦμ. Δέν χάρηκαν ἀπό τό γεγονός ὅτι ἕνας συνάνθρωπος τους καθαρίζόταν ἀπό τήν ἁμαρτία καί θεραπευόταν ἀπό τήν ἀρρώστια του.

Ὁ Κύριος, ὅμως, παραβλέπει τή μικροπρέπεια τῶν ὑποκριτῶν καί ἀπευθύνεται στόν πάσχοντα ἄνθρωπο. Μέ τό στοργικό Του βλέμμα τόν ἀγκαλιάζει καί τοῦ καθαρίζει τήν

ὑπαρξιακή βρωμιά τῆς ἁμαρτίας. Λέγει τό «θάρσει, τέκνον» ὄχι μόνο στόν παράλυτο τῆς Καπερναοῦμ ἀλλά καί σέ κάθε ταλαίπωρο πού ἔρχεται κοντά Του μέ τήν ἐλπίδα τῆς κάθαρσης καί τῆς θεραπείας. Ὁ Χριστός, ἀπό τήν πρώτη στιγμή πού δημιούργησε τόν Ἀδάμ, παρακολουθεῖ τήν πορεία τῆς ἀνθρωπότητας συνολικά καί τό κάθε πρόσωπο ξεχωριστά. Φροντίζει μέ ἀγάπη καί σοφία γιά κάθε λεπτομέρεια τῆς ζωῆς. Ὅταν ἔρχεται ἡ στιγμή τῆς θλίψης, τῆς δοκιμασίας καί τοῦ πειρασμοῦ, ὁ Κύριος δέν μένει ἀμέτοχος καί ψυχρός. Περιμένει τόν κάθε κουρασμένο νά ἔλθει κοντά Του καί τότε τοῦ ἀπευθύνει τό «θάρσει, τέκνον». Αὐτός ὁ λόγος τοῦ Ἰησοῦ γεμίζει τήν ὑπαρξή μας μέ ἀληθινή ἐλπίδα. Ὅσο δύσκολη κατάσταση καί ἂν ἀντιμετωπίζουμε, δέν εἴμαστε μόνοι. Μᾶς ἀκολουθεῖ ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ: «θάρσει, τέκνον». Μᾶς ἀκολουθεῖ ἡ πρόνοια, ἡ ματιά, ἡ στοργική καί ἀπέραντη ἀγάπη Του.

Όταν ένας Θεός μᾶς λέγει: «θάρσει», δέν ὑπάρχει αἰτία ἀνησυχίας. Όταν ὁ Θεός μᾶς καλεῖ νά ἔχουμε θάρρος, δέν ἔχουμε λόγο νά τό χάνουμε. Όταν ὁ Κύριος μᾶς διαβεβαιώνει πώς ἡ ἐλπίδα μας σ' Ἐκεῖνον δέν εἶναι ψεύτικη καί φρούδα, πῶς μπορούμε ἐμεῖς νά ἀπελπιζόμαστε; Στή δοκιμασία καί στόν πόνο ἔχουμε τό θάρρος ὡς λύση καί βάλσαμο. Στά ἀδιέξοδα ἔχουμε τήν ἐλπίδα ὡς καταφύγιο.

Ὑπάρχει, βεβαίως, καί κάτι ἐπίσης πολύ σημαντικό. Ἔχουμε ἕναν Πατέρα πού μᾶς ἀποκαλεῖ: «τέκνον». Ἐφόσον ὁ Θεός μᾶς ἀποδέχεται ὡς παιδιά Του, ἔχουμε ὅλα τά δικαιώματα τῶν συγγενῶν τοῦ Θεοῦ. Σάν παιδιά Του ἔχουμε δικαίωμα στή δύναμή Του. Ὡς παιδιά Του ἔχουμε φυσικά δικαιώματα στή κληρονομιά Του. Ἐφόσον μᾶς δέχεται ὡς παιδιά Του, μᾶς στηρίζει σέ κάθε περίσταση, ὅπως κάθε γονιός στηρίζει τά παιδιά του.

Ὅπως μᾶς λέει ὁ ἅγιος Σιλουανός: «ἡ ἀγάπη τοῦ Κυρίου εἶναι ἀπείρως μεγάλη καί θαυμαστή. Δέν ἔχω λόγια νά περιγράψω

αυτή». Τούτη ἡ στοργική καί ἀμέτρητη ἀγάπη ἐκφράζεται μέ τόν λόγο τοῦ Χριστοῦ πού ἀκούσαμε σήμερα: «θάρσει, τέκνον· ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου». Ἡ ἐλπίδα, ἡ υἱοθεσία καί ἡ κάθαρση εἶναι τά ἀποτελέσματα καί οἱ ἐνέργειες αὐτῆς τῆς ἀγάπης. Ὡς φυσικό καί ἐπόμενο ἀποτέλεσμα εἶναι καί ἡ θεραπεία κά-
θε ἀσθένειας, ὅταν αὐτό εἶναι πρὸς τό συμφέ-
ρον τῆς σωτηρίας μας. Αὐτός ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ, ἐφόσον τόν φυλάξουμε ὡς μοναδική παρακαταθήκη, εἶναι ἡ περιουσία μας, ἡ πολύ-
τιμη προίκα μας, μέ τήν ὁποία θά ἀποκατασταθοῦμε σ' αὐτήν τή ζωή, ἀλλά καί θά δικαιωθοῦμε στήν αἰωνιότητα. Ἀμήν.